

30 de gener de 1962. L'inici d'una increïble epidèmia de riure foll entre els alumnes de Tanzània.

Desenes d'escoles han estat afectades durant sis mesos per un riure incontrolable, davant del desconcert de les autoritats locals.

Que bé que va riure fins a plorar! Tanmateix, quan el riure foll dura setmanes, mesos fins i tot, i contamina centenars de nens en desenes de quilòmetres quadrats, ja no fa tanta gràcia. Cap tractament ni teràpia el van poder eradicar. Sembla difícil de creure, però escolteu la trista història del riure contagiós que va arrencar el 30 de gener de 1962 a l'orfenat del poble de Kashasha.

Tot va començar amb tres nenes que van esclatar a riure de manera incontrolable. Tremolaven, proferien crits d'alegria i rodaven per terra. No es podien controlar i els riures començaven a ser convulsius. Ploraven i tornaven a riure, i així anaven arrossegant els altres nens a la follia.

Els mestres es van adonar que passava alguna cosa estranya. Els cossos dels nens sacsejats per espasmes inquietaven els professors, que els intentaven fer entrar en raó i els agafaven per aturar la histèria. De seguida, el riure va donar pas al terror: els nens es tornaven violents. Era infernal. Els més afectats reien setze dies seguits i, quan se'ls preguntava, eren incapaços d'explicar l'origen del seu riure foll. El 18 de març, sis setmanes després de l'inici de la crisi, els riures encara prosseguien. 95 alumnes dels 159 que tenia l'escola n'eren víctimes, i les autoritats, sense entendre res, van tancar el centre i van enviar els nens als seus pobles.

Aquest va ser un greu error. Enviar els malalts a casa seva va facilitar la propagació de l'epidèmia, que va arribar al poble de Nshamba, a 80 kilòmetres de Kashasha. Entre abril i maig ja hi havia 217 nois i noies afectats pel riure foll.

Després de Nshamba, el reguitzell de riures es va propagar a una altra ciutat de la regió. Se seguien enviant els malalts a casa, per la qual cosa encara s'escampava més la malaltia: era un efecte dòmino. Les autoritats, totalment desbordades, es van tornar paranoiques i van arribar a pensar si no hi havia hagut un atac amb armes químiques. Es van enviar a Europa mostres de sang dels nens afectats per ser analitzades. No s'hi va trobar cap virus ni cap substància tòxica; ni tampoc res a l'aigua potable ni al menjar.

Es varen haver de rendir a l'evidència: aquesta regió de Tanganyikapatia un cas d'histèria col·lectiva per a la qual no es coneix cap remei, excepte la paciència. Efectivament, sis mesos més tard, l'epidèmia es va exterminar per si sola. Els alumnes van recuperar el seny i van poder tornar a les catorze escoles que havien estat clausurades.